

си, който също тъй, безъ да прегъне вратъ, дочака и послѣдниятъ часъ на животътъ си въ тъмницата Цариградска. Азъ скоро наведохъ глава предъ орикницата си и отсѣкохъ да я понеса на раменѣ и да се не отчайвамъ.

Отъ този тѣжъкъ залесъ ме сепна извикването на пашата че писмата ми се намѣриха.

— Ето гледай! завика той, като показваше двѣтъ ми Български писма, ти ли си писалъ тѣзъ писма?

Азъ, не падалъ до тогазъ въ такава неволя, а навикналъ отворено и право да хортувамъ, отговорихъ безъ забивалки:

— Еветъ, ефендимъ! Азъ ги писахъ тѣзъ писма. Че какво има въ тѣхъ толкозъ страшно?

Хюсни-паша ме погледа изкакъ слисано. Трѣба да го е изненадилъ моятъ крѣпкъ и ясенъ гласъ.

Работата бѣше че азъ самичкъ не се еѣщахъ добръ за всичко, което бѣхъ писалъ въ тѣхъ писма, и като ми ги даде Фахри-бей да ги прочита, списахъ се самичкъ при прочетътъ имъ и се смѣтихъ, а червенъ пламъкъ обля лицето ми.

Истина, отъ тѣзъ писма не можѣше да се съпикаса никакво формално съзаклатие противъ Турция; тѣ расправяха и оцѣняваха политическитѣ отношения на българскій народъ главно къмъ Сърбия, но по между тѣхъ имаше нѣколко изражения и за Турция, отъ които ясно можеше да се види, че писецътъ имъ никакъ не е „вѣренъ подданикъ“ на „божията сѣпка“ на земята.

При всичко това, азъ се опитахъ да се браня и се пустинахъ въ препирня съ Фахри-бей, до дѣто на друга страна пашата се разговаряше нѣкакъ повѣрително съ г. Албанова. Найсетѣ, когато дневната видѣлина заплаши съ съвсѣмнното си угасване, пашата се обърна къмъ мене и рече съ по-високъ и строгъ гласъ: